

Βραδάκι στο Γαλαξίδι. Είχαμε απλώς μια κουβέντα με τον Ανδρέα Ζαπατίνα. Ναι αυτόν, που εμείς οι πονηροί συμμαθητές του, πίσω στο 1971, όταν μας ανακοίνωσε, ότι θα γίνει σχεδιαστής αυτοκινήτων, του είπαμε πως όταν φθάσει στον κολοφώ να της σχεδιαστικής του δόξης, θα τον αφήσουν να σχεδιάσει τη λάμπα του πίσω αριστερού στοπ του «Μαρατούτσου 1,1 σπέσαλ».

Τα επόμενα τέσσερα χρόνια τα περάσαμε με τον Ανδρέα στο ίδιο θρανίο, αυτός σχεδίαζε στα τετράδια του φιγούρες που έμοιαζαν στην DS, και εγώ ...άσε καλύτερα, προσπαθούσα να αποκωδικοποιήσω στον P. J. Proudhon. Μέχρι σήμερα, προσπαθώ , άνευ ουσιαστικού αποτελέσματος. Τέλος πάντων, κύλησε ο χρόνος, γράφτηκαν οι μικρές μας ιστορίες και τα λέγαμε, σε μια από τις συχνές μα σύντομες του επισκέψεις του στην Ελλάδα.

Μου εξηγούσε λοιπόν την προσπάθεια του, για την σχεδίαση και την κατασκευή ενός concept car, ονόματι Changan Raeton CC 1, μέσα σε ελάχιστο χρόνο. Για το πως εργάστηκαν πυρετωδώς, κυριολεκτικά μέχρι το τελευταίο λεπτό, μέχρι τη στιγμή που το όχημα φορτώθηκε για να πετάξει από την Ιταλία στην Κίνα, να στηθεί στην έκθεση της Σαγκάης.

Μιλήσαμε για τον τρόπο που εργάζονται οι Κινέζοι στην αυτοκινητοβιομηχανία, για τις νέες συνθήκες, που αλλάζουν τα δεδομένα και δεν θυμάμαι πως ακριβώς, έφτασε η κουβέντα στην 4C και την εμπορική της τύχη. Η άποψή του, ήταν, ότι δύσκολα θα έχει καλή πορεία. Μου υπενθύμισε ότι Alfa το 2015 σημαίνει μόνον Mito και Giulietta, και πρόβαλε την άποψη ότι στην εποχή μας υπάρχουν πολλοί λίγοι να διαθέσουν τόσα πολλά για ένα αυτοκίνητο σαν την 4C. Τον άκουγα προσεκτικά, να εκφράζει την άποψη ότι ο χώρος στην αγορά είναι πολύ περιορισμένος για τέτοιου είδους προτάσεις. Για το ίδιο το αυτοκίνητο, ως αυτοκίνητο δεν μιλήσαμε. Δεν είχαμε να πούμε πολλά αφού κανείς μας δε το είχε, εκ του σύνεγγυς, δει, χαρεί, οδηγήσει.

Δέκα, περίπου, μέρες αργότερα, οδηγούσα την 4C. Στην Ιταλία, στο Μιλάνο και στην Monza.

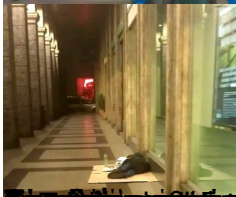
Χωρίς καμιά διάθεση υπερβολής μπορώ να γράψω ότι είναι η πλέον πλανεύτρα Alfa που έχω γνωρίσει, ότι στη συνειδησή μου, καταχωρήθηκε ως μια γνήσια απόγονος του ένδοξου παρελθόντος της Μιλανέζικης φίρμας, ότι είχα να νιώσω τέτοιο οδηγικό ενθουσιασμό από το GT86 ή το BRZ, το ίδιο είναι, ότι, τέλος, ότι το πνεύμα εκείνων που σμίλεψαν τα αγωνιστικά γονίδια στο νούμερο 45 της via G. Gattamelata, είναι ζωντανό.

Η 4C, κατ' αρχήν, είναι ένα πολύ ενδιαφέρον από τεχνολογική άποψη αυτοκίνητο. Το κεντρομήχανο της υπόθεσης, το από ανθρακόνημα πλαίσιο, η κίνηση στον πίσω άξονα, το κιβώτιο με τις διαδοχικές σχέσεις. Όλα αυτά.

Σχεδιαστικά είναι υπέρβαση; Το να πούμε ότι είναι πολύ όμορφη, ότι «στρατίζει», ότι «φεραρίζει», δεν λέει κάτι. Αυτό που εντυπωσιάζει, είναι ότι στην Ιταλία και δη στο Μιλάνο, ακόμα και μέσα στην Monza, έχει τη σημασία του αυτό, δεν πέρασε πουθενά απαρατήρητη. Κάθε ηλικίας, φύλου, εμφάνισης, εθνικότητας άνθρωπος, είτε εν κινήσει, είτε εν στάσει της επέδωσε χαιρετισμό, τη φωτογράφησε, τη σχολίασε, τη θαύμασε.

Οδηγικά αποτελεί ένα ιδιαίτερο σύνολο. Σβέλτο σε επιδόσεις, εξαιρετο σε αίσθηση, επαναστατικό σε ήχο, ραφιναρισμένο με τεχνολογία αιχμής αλλά όχι σε δεσμευτικό επίπεδο για sport έκδοση. Είναι αυτοκίνητο οδηγού.

Μονακό: Πίσω από την «κερκόπορτα»

Μια τεράστια κερκόπορτα υψώνεται στα νερά της Μεσογείου, μεταξύ Μόντε Κάρλο και Λαμπεντούζας και μετά Ιονίου πελάγους. Σαν την κερκόπορτα του Θανάση Παπακωνσταντίνου, που της τράβηξε δειλά-δειλά το σύρτη «και πήραν φωτιά τα μάτια μου, μάγκα μου απ' όσα είδα». Στο Grand Prix του Μονακό μπορείς να δεις πολλά - και όλα

τους είναι εκείνα για όσα ανοίξαμε την κερκόπορτα της δύσμοιρης της Ελλαδίτσας. Και τα αφήσαμε και πέρασαν.

Ήδη πριν από επτά ή οκτώ χρόνια, στη μοναδική χρονιά που είχα έρθει στο Grand Prix του Μονακό πριν την τωρινή, ήταν για μένα η θέα αυτού του τσιμεντένιου παραθαλάσσιου αμφιθεάτρου, με τις θαλαμηγούς στο κέντρο του υδάτινου πάλκου του να λικνίζονται σαν ντίβες της όπερας, κάτι πολύ χειρότερο από μονάχα μια αλλόκοτη εναλλαγή πραγματικότητας μεταξύ του δικού μας κόσμου και του κόσμου της ευρωπαϊκής οικονομικής «ελίτ». Ήταν το αποκρουστικό σύμβολο του εγωισμού και παραλογισμού του πλούτου.

Όταν ήμουν μια σταλιά παιδί, η πρώτη ανάμνηση που έχω από τη Formula 1 στην τηλεόραση ήταν από τον Ayrton Senna να γλιστράει στα φρένα της Μιραμπό και να κλειδώνει το τιμόνι της McLaren του στη φουρκέτα των Λεόντων. Που να είχα ιδέα τότε ότι ο Ayrton, την εποχή εκείνη που μεσουρανούσε, και παρότι παιδί πολύ εύπορης οικογένειας, πιθανότατα κοιτάζοντας το Μονακό σκέφτηκε τη φράση που είπε μετέπειτα ότι «δεν μπορεί οι επιφανείς να ζουν σε ένα νησί στη θάλασσα της εξαθλίωσης»;

Μιλούσε για τις φαβέλες της πατρίδας του Βραζιλίας, και να που μετά από κοντά τριάντα χρόνια είμαι κι εγώ εδώ, κι αντί η παιδική λησμονιά του Ayrton να με στείλει για μια βόλτα στη Μιραμπό και στη φουρκέτα του Loews -όπου με είχε στείλει πριν από επτά χρόνια- τώρα κοιτάζοντας αφ' υψηλού τη Λα Ρασκάς από το τζάμι του γραφείου Τύπου σκέφτομαι

με απέραντη θλίψη ότι πια φαβέλες έχει κι η πατρίδα μου, κι ότι η θάλασσα της εξαθλίωσης είναι πια η Μεσόγειος και το Μονακό ένα νησάκι που όλο και ξεμακραίνει στο πέλαγο.

Για τον Ayrton, πιστεύω, το Μονακό ήταν ένα όνειρο, γιατί ήταν η υπέρτατη πρόκληση της οδηγικής δεξιότητας και ανδρείας και η νίκη σε αυτό η αναγνώριση του καλύτερου. Τίποτα παραπάνω. Εγώ είμαι εδώ γιατί κάτω από όλο το θλιβερό ζάμπλουτο προσωπείο του Μονακό -και της F1 γενικότερα- κρύβεται ακόμα ο ηρωισμός του ανθρώπου, η οδηγική μαγεία, και η ανώτερη μηχανολογία (ειδικά τώρα, που εξελίσσει ευεργετικές τεχνολογίες για τα αυτοκίνητα του μέλλοντος) - και γιατί είναι η δουλειά μου. Για τίποτα περισσότερο. Το Μονακό είναι το χειρότερο μέρος που με έχει στείλει η δουλειά μου και ποτέ, όσο τις φορές που έχω έρθει εδώ, δεν έχω αισθανθεί πιο μεγάλη ντροπή.

Στο Μονακό οι διαφημίσεις καπνού δεν έχουν απαγορευτεί στους δρόμους - όπως σε όλη την άλλη Ευρώπη. Μάλλον η αρρώστια είναι ταξική, κι αυτή.

Ίσως για έναν άνθρωπο να είναι η μεγάλη ονειρώξη να μετατραπεί σε κάτοικο Μονακό, σε υπερκαταναλωτικό ον που δεν νοιάζεται να καταστρέψει οτιδήποτε έμψυχο στη γη για την ψευδαίσθηση ότι καλοπερνάει, σε πιόνι που το παραμικρό μαύλισμα των διαφημιστάδων το τραβάει από 'δω κι από 'κει. Ίσως κάποιος να έχει το δικαίωμα να ξοδεύει τα λεφτά του όπου γουστάρει, κι ίσως δεν μου πέφτει λόγος. Όμως, έτσι όπως μπάζουν πια τις στρατιές των φονιάδων τους από την κερκόπορτα της χώρας μου, με πιάνει τρόμος

στη σκέψη για τι είναι ικανοί όλοι αυτοί προκειμένου να κρατήσουν τα άχρηστα πλούτη τους. Και τη ζωή «κατοίκου Μονακό».